TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2024. gada 4. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu izpilde civillietās un komerclietās – Regula (EK) Nr. 44/2001 – 34. un 45. pants – Nolēmumu atzīšana un izpilde – Tāda paziņojuma atsaukšana, ar kuru nolēmumi atzīti par izpildāmiem – Atteikuma pamati – Dalībvalsts, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, sabiedriskā kārtība – Laikraksta un viena no tā žurnālistiem notiesāšana par sporta kluba reputācijas aizskārumu – Zaudējumu atlīdzība – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pants – Preses brīvība

Lietā C-633/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) iesniegusi ar 2022. gada 28. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 11. oktobrī, tiesvedībā

***Real Madrid Club de Fútbol,***

**AE**

pret

**EE,**

***Société Éditrice du Monde SA,***

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Prehala [*A. Prechal*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), F. Biltšens [*F. Biltgen*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], N. Vāls [*N. Wahl*], I. Ziemele, J. Pasers [*J. Passer*] un D. Gracijs [*D. Gratsias*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Șereș*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 17. oktobra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Real Madrid Club de Fútbol* un AE vārdā – *C. Angulo Delgado* un *J. M. Villar Uríbarri*, *abogados*,

– EE un *Société Éditrice du Monde SA* vārdā – *P. Spinosi*, advokāts,

– Francijas valdības vārdā – *B. Fodda* un *E. Timmermans*, pārstāvji,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller*, *M. Hellmann* un *J. Simon*, pārstāvji,

– Spānijas valdības vārdā – *A. Gavela Llopis* un *A. Pérez-Zurita Gutiérrez*, pārstāves,

– Maltas valdības vārdā – *A. Grech*, *advocate*, un *D. Sarmiento Ramírez-Escudero*, *abogado*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Noë*, *P. J. O. Van Nuffel* un *W. Wils*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 8. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 34. un 36. pantu, lasot tos Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 11. panta gaismā.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Real Madrid Club de Fútbol* (turpmāk tekstā – "*Real Madrid*"), kā arī AE, no vienas puses, un EE un *Société éditrice du Monde SA*, no otras puses, par tāda Spānijā pieņemta sprieduma izpildi Francijā, ar kuru EE un šai sabiedrībai ir piespriests samaksāt pirmajiem minētajiem zaudējumu atlīdzības tāda morālā kaitējuma atlīdzināšanai, kurš nodarīts ar raksta, kas uz tiem attiecas, publicēšanu laikrakstā *Le Monde*.

### Atbilstošās tiesību normas

#### *Savienības tiesības*

*Regula Nr. 44/2001*

3 Regulas Nr. 44/2001 16.–18. apsvērumā bija noteikts:

"(16) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Kopienā pamato spriedumus, kas pieņemti kādā dalībvalstī un ko atzīst automātiski, bez vajadzības veikt kādu procedūru, izņemot strīdus gadījumus.

(17) Izmantojot to pašu savstarpējās uzticēšanās principu, procedūrai, kuras mērķis ir kādā dalībvalstī padarīt par izpildāmu spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, jābūt efektīvai un ātrai. Tālab sprieduma pasludināšanai par izpildāmu faktiski būtu jānotiek automātiski pēc sniegto dokumentu vienkāršas pārbaudes, nepastāvot nekādai iespējai, ka tiesa pēc savas iniciatīvas varētu atsaukties uz kādu no šajā regulā paredzētajiem izpildes atteikuma pamatojumiem.

(18) Tomēr tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē, ka atbildētājam vajadzētu būt iespējai pret izpildāmības pasludināšanas lēmumu iesniegt pārsūdzību, ko izskata saskaņā ar kārtību strīdus gadījumos, ja viņš uzskata, ka pastāv kāds no izpildes atteikuma pamatojumiem. Prasītājam arī vajadzētu būt pieejamai pārsūdzības iespējai, ja ir noraidīts viņa pieteikums pasludināt izpildāmību."

4 Regulas Nr. 44/2001 III nodaļā, kurā ietverts tās 32.–56. pants, bija izklāstīti noteikumi par vienā dalībvalstī pieņemtu spriedumu atzīšanu un izpildi citās dalībvalstīs.

5 Šīs regulas 33. panta 1. punktā bija paredzēts:

"Dalībvalstī pieņemtu spriedumu bez kādas īpašas procedūras atzīst pārējās dalībvalstīs."

6 Minētās regulas 34. panta 1. punktā bija noteikts:

"Spriedumu neatzīst:

1) ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā prasa atzīšanu."

7 Atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 36. pantam:

"Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības."

8 Regulas Nr. 44/2001 38.–52. pantā, kuri ietverti šīs regulas III nodaļas 2. iedaļā, bija reglamentēta eksekvatūras procedūra.

9 Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punkts bija formulēts šādi:

"Spriedumu, kas pieņemts un izpildāms kādā dalībvalstī, izpilda citā dalībvalstī tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma spriedums ir pasludināts par izpildāmu šajā citā dalībvalstī."

10 Šīs regulas 43. panta 1. punktā bija paredzēts:

"Visas puses var pārsūdzēt lēmumu par pieteikumu pasludināt izpildāmību."

11 Minētās regulas 44. pantā bija noteikts:

"Spriedumu par pārsūdzību var apstrīdēt vienīgi ar IV pielikumā minēto pārsūdzību."

12 Atbilstoši šīs pašas regulas 45. pantam:

"1. Tiesa, kurā pārsūdzība ir iesniegta saskaņā ar 43. pantu vai 44. pantu, atsakās pasludināt izpildāmību vai atceļ to, vienīgi pamatojot to ar kādu no 34. un 35. pantā noteiktajiem iemesliem. Lēmumu tā pieņem nekavējoties.

2. Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības."

13 Regulas Nr. 44/2001 IV pielikumā bija noteikts:

"Pārsūdzības, ko var iesniegt saskaņā ar 44. pantu, ir šādas:

– Beļģijā, Grieķijā, Spānijā, Francijā, Itālijā, Luksemburgā un Nīderlandē – pārsūdzība kasācijas kārtībā,

[..]."

*Regula (ES) Nr. 1215/2012*

14 Regula Nr. 44/2001 ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

15 Regulas Nr. 1215/2012 66. pantā noteikts:

"1. Šo regulu piemēro tikai tiesvedībā, kura uzsākta, publiskiem aktiem, kas oficiāli sastādīti vai reģistrēti, un tiesu izlīgumiem, kuri apstiprināti vai noslēgti 2015. gada 10. janvārī vai pēc tam.

2. Neatkarīgi no 80. panta [Regulu Nr. 44/2001] turpina piemērot spriedumiem, kas pieņemti tiesvedībā, kura uzsākta, publiskiem aktiem, kas oficiāli sastādīti vai reģistrēti, un tiesas izlīgumiem, kuri apstiprināti vai noslēgti pirms 2015. gada 10. janvāra un kas ietilpst minētās regulas darbības jomā."

**Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi**

16 Laikrakstā *Le Monde* 2006. gada 7. decembrī tika publicēts raksts, kurā tā autors EE, kas ir šī laikraksta algots žurnālists, apgalvoja, ka *Real Madrid* un *Fútbol Club Barcelona* ir izmantojuši dopinga tīkla iniciatora riteņbraucēju vidē pakalpojumus. Daudzi mediji, it īpaši Spānijā, atsaucās uz šo publikāciju. 2006. gada 23. decembrī laikrakstā *Le Monde* bez jebkāda komentāra tika publicēta atspēkojuma vēstule, ko laikrakstam bija nosūtījis klubs *Real Madrid*.

17 2007. gada 25. maijā *Real Madrid* un viens tā mediķu komandas loceklis AE *Juzgado de Primera Instancia de Madrid* (Madrides pirmās instances tiesa, Spānija) cēla prasību par atbildību, pamatojoties uz goda aizskārumu, pret *Société éditrice du Monde* un EE. Ar 2009. gada 27. februāra spriedumu šī tiesa, pirmkārt, pēdējiem minētajiem piesprieda samaksāt 300 000 EUR *Real Madrid* un 30 000 EUR AE kā nodarītā morālā kaitējuma atlīdzību un, otrkārt, izdeva rīkojumu par šī sprieduma publicēšanu laikrakstā *Le Monde*, kā arī kādā Spānijas laikrakstā. Šis spriedums būtībā tika apstiprināts ar *Audiencia Provincial de Madrid* (Madrides provinces tiesa, Spānija) spriedumu. Apelācijas sūdzība par šo spriedumu tika noraidīta ar *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) 2014. gada 24. februāra spriedumu.

18 Ar 2014. gada 11. jūlija rīkojumu *Juzgado de Primera Instancia de Madrid* (Madrides pirmās instances tiesa) uzdeva izpildīt šo *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) spriedumu, kā arī *Société éditrice du Monde* un EE samaksāt 300 000 EUR kā pamatsummu un 90 000 EUR kā procentus

un izdevumus *Real Madrid*. Ar 2014. gada 9. oktobra rīkojumu tā arī uzdeva izpildīt minēto spriedumu, kā arī samaksāt 30 000 EUR kā pamatsummu un 3000 EUR kā procentus un izdevumus AE.

19 *Tribunal de grande instance de Paris* (Parīzes Vispārējā pirmās instances tiesa, Francija) 2018. gada 15. februārī izdeva divas izpildāmības deklarācijas attiecībā uz *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2014. gada 24. februāra spriedumu, kā arī minētajiem rīkojumiem.

20 Ar 2020. gada 15. septembra spriedumiem *cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa, Francija) atcēla šīs deklarācijas, jo, tā kā šis spriedums un šie rīkojumi ir acīmredzami pretrunā Francijas starptautiskajai sabiedriskajai kārtībai, tie Francijā nav izpildāmi. Šajā ziņā *cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) norādīja, pirmām kārtām, ka Spānijas tiesas ir piespriedušas atbildētājiem pamatlietā samaksāt zaudējumu atlīdzību, lai gan *Real Madrid* nebija atsaucies uz mantisku kaitējumu. Otrām kārtām, Spānijas tiesā esot ticis apspriests vienīgi tas, kā medijos bija atbalsojies pamatlietā aplūkojamais raksts, ko esot atspēkojuši Spānijas mediji, un tādējādi nodarītais kaitējums esot mazināts ar šo atspēkojumu. Trešām kārtām, piespriestie sodi samaksāt 300 000 EUR kā pamatsummu un 90 000 EUR kā procentus attiecoties uz fizisku personu, kā arī uz laikraksta izdevēju sabiedrību, un šāda summa veido 50 % no neto zaudējumiem un 6 % no šīs sabiedrības pieejamo līdzekļu summas 2017. gada 31. decembrī. Ceturtām kārtām, piespriestie sodi samaksāt 30 000 EUR kā pamatsummu un 3000 EUR kā procentus un izdevumus par labu AE papildinot iepriekš minētos piespriestos sodus. Visbeidzot – Francijā ārkārtīgi reti esot gadījumi, kad par personas goda vai cieņas aizskaršanu piešķirtās zaudējumu atlīdzības summa pārsniedz 30 000 EUR, jo Francijas tiesību aktos par neslavas celšanu attiecībā uz privātpersonām ir paredzēts maksimālais naudas sods 12 000 EUR.

21 Minētā tiesa secināja, ka attiecīgajiem piespriestajiem sodiem ir tāda preventīva iedarbība uz žurnālista vai preses struktūras piedalīšanos publiskā diskusijā par sabiedrību interesējošiem jautājumiem, kas var kavēt medijus izpildīt to informēšanas un kontroles uzdevumu, un tādējādi nolēmumu, ar kuriem ir piespriesti šie sodi, atzīšana vai izpilde nepieļaujamā veidā esot pretrunā Francijas starptautiskajai sabiedriskajai kārtībai, jo tā apdraudot vārda brīvību.

22 *Real Madrid* un AE par *cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) 2020. gada 15. septembra spriedumiem iesniedza kasācijas sūdzību *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija), kas ir iesniedzējtiesa, apgalvojot, ka zaudējumu atlīdzības samērīguma pārbaudi var veikt tikai tad, ja tai ir sodošs, nevis kompensējošs raksturs. Turklāt, aizstājot izcelsmes tiesas zaudējumu novērtējumu ar savu, *cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) ir pārskatījusi pamatlietā aplūkojamos Spānijas nolēmumus, pārkāpjot Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktu un 36. pantu. Visbeidzot – šī tiesa neesot ņēmusi vērā nedz Spānijas tiesas konstatēto pārkāpumu smagumu, nedz to, ka notiesāto personu ekonomiskajai situācijai nav bijusi nozīme, lai novērtētu piešķirto zaudējumu atlīdzību nesamērīgumu, kas katrā ziņā neesot bijis jāvērtē, ņemot vērā valsts tiesību normas.

23 Iesniedzējtiesa it īpaši norāda, ka saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 10. panta 2. punktā praktiski nav paredzēta iespēja ierobežot vārda brīvību divās jomās, proti, politiskās runas vai vispārējo interešu jautājumu gadījumos (ECT spriedums, 2015. gada 23. aprīlis, *Morice* pret Franciju, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, 125. punkts). Publikācija, kas attiecas uz sporta jautājumiem, ietilpstot otrajā minētajā jomā (ECT spriedums, 2007. gada 26. aprīlis, *Colaço Mestre* un *SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A.* pret Portugāli, CE:ECHR:2007:0426JUD001118203, 28. punkts). Turklāt

piespriestās zaudējumu atlīdzināšanas preventīvā iedarbība esot kritērijs, saskaņā ar kuru vērtē šāda atlīdzināšanas pasākuma par kaitējumu, kas nodarīts apmelojošu izteikumu dēļ, samērīgumu. It īpaši attiecībā uz žurnālistu vārda brīvību būtu jānodrošina, lai preses sabiedrībām noteiktās zaudējumu atlīdzības summa nebūtu tāda, kas apdraudētu šo sabiedrību ekonomiskos pamatus (ECT spriedums, 2013. gada 26. novembris, *Błaja News Sp. z o.o.* pret Poliju, CE:ECHR:2013:1126JUD005954510, 71. punkts).

24 Šādos apstākļos *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas [Nr. 44/2001] 34. un 36. pants un [Hartas] 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka notiesāšana par sporta kluba reputācijas aizskārumu ar laikrakstā publicētu informāciju ir tāda, kas acīmredzami apdraud vārda brīvību un tādējādi ir atzīšanas un izpildes atteikuma pamats?

2) Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai šīs normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesa, kurā tiek prasīta atzīšana vai izpilde, var konstatēt piespriestā soda nesamērīgumu tikai tad, ja izcelsmes tiesa vai tiesa, kurā tiek prasīta atzīšana vai izpilde, zaudējumu atlīdzināšanu atzīst par tādu, kam ir soda raksturs, nevis tad, ja tā piešķirta morālā kaitējuma atlīdzināšanai?

3) Vai šīs tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesa, kurā tiek prasīta atzīšana vai izpilde, var balstīties tikai uz piespriestā soda preventīvo iedarbību, ņemot vērā notiesātās personas resursus, vai arī tā var izmantot citus elementus, tādus kā pārkāpuma smagums vai kaitējuma apjoms?

4) Vai preventīvā iedarbība, ņemot vērā laikraksta resursus, pati par sevi var būt atzīšanas vai izpildes atteikuma pamats preses brīvības pamatprincipa acīmredzama pārkāpuma dēļ?

5) Vai preventīvajai iedarbībai ir jābūt tādai, kas apdraud laikraksta finanšu līdzsvaru, vai arī tā var izpausties tikai kā atturoša iedarbība?

6) Vai preventīvā iedarbība ir jāvērtē vienādi attiecībā uz laikraksta izdevēju sabiedrību un attiecībā uz žurnālistu, kas ir privātpersona?

7) Vai drukātās preses vispārējā ekonomiskā situācija ir atbilstīgs apstāklis, vērtējot, vai piespriestais sods ne tikai ietekmē aplūkojamā laikraksta likteni, bet arī var izraisīt atturošu iedarbību uz medijiem kopumā?"

## Par prejudiciālajiem jautājumiem

25 Iesākumā jānorāda, ka tiesvedības pamatlietā priekšmets ir kasācijas sūdzība, kas attiecas uz to, ka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 45. panta 1. punktu ir atcelta sprieduma un divu rīkojumu, kas pieņemti Spānijā, pasludināšana par izpildāmiem Francijā, jo to izpilde izraisītu acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprinātās vārda brīvības pārkāpumu.

26 Par Regulas Nr. 44/2001 piemērojamību *ratione temporis* – Regulas Nr. 1215/2012 66. panta 2. punktā ir noteikts, ka Regula Nr. 44/2001 joprojām ir piemērojama tiesvedībām, kas uzsāktas pirms 2015. gada 10. janvāra, un tātad arī nolēmumiem, kuri pieņemti pēc šīm tiesvedībām.

Pamatlietā spriedums un rīkojumi, par kuru izpildi ir runa, tika pieņemti pēc prasības, kas Spānijā celta pirms šī datuma. Līdz ar to Regula Nr. 44/2001, kā norādījusi arī Eiropas Komisija, pamatlietā ir piemērojama *ratione temporis*.

27 Attiecībā uz šīs regulas atbilstošajām tiesību normām, lai izvērtētu uzdotos jautājumus, ir konstatējams, ka kasācijas sūdzība, ko izskata iesniedzējtiesa, ir pārsūdzība saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 44. pantu, lasot to kopsakarā ar tās IV pielikumu. Neizpildes pamati, ar ko valsts tiesa, kurā iesniegta pārsūdzība saskaņā ar šo 44. pantu, var pamatot savu nolēmumu, ir paredzēti šīs regulas 45. pantā, kura 1. punktā ir atsauce uz atzīšanas atteikuma pamatiem, kas norādīti minētās regulas 34. un 35. pantā, un kura 2. punktā, tāpat kā šīs pašas regulas 36. pantā, ir ietverts aizliegums pēc būtības pārskatīt ārvalstī pieņemtu nolēmumu, par kura izpildi ir runa.

28 Šādos apstākļos jāuzskata, ka ar jautājumiem, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai un, attiecīgā gadījumā, ar kādiem nosacījumiem sprieduma, ar kuru laikraksta izdevējai sabiedrībai un vienam no tās žurnālistiem piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību morālā kaitējuma atlīdzināšanai, kas sporta klubam un vienam no tā mediķu komandas locekļiem nodarīts reputācijas aizskāruma dēļ ar informāciju, kas uz tiem attiecas un kas publicēta šajā laikrakstā, izpilde ir jāatsaka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar 45. pantu, pamatojoties uz to, ka tā var veidot acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprinātās preses brīvības pārkāpumu un tādējādi dalībvalsts, kurā izpilde prasīta, sabiedriskās kārtības aizskārumu.

### *Par Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar tās 45. pantu*

29 Regulā Nr. 44/2001 paredzētā tiesas nolēmumu atzīšanas un izpildes kārtība, kā izriet no tās 16. un 17. apsvēruma, ir balstīta uz savstarpēju uzticēšanos tiesvedībai Eiropas Savienībā. Šāda uzticēšanās prasa, lai vienā dalībvalstī pieņemti tiesas nolēmumi ne tikai automātiski tiktu atzīti citā dalībvalstī, bet arī lai procedūra, ar kuru šie nolēmumi tiek padarīti par izpildāmiem pēdējā minētajā dalībvalstī, būtu efektīva un ātra. Saskaņā ar šīs regulas 17. apsvērumu šai procedūrai jābūt tikai formālai to dokumentu kontrolei, kas prasīti, lai nolēmumu padarītu izpildāmu dalībvalstī, kurā to pieprasīts darīt, jo nolēmuma pasludināšana par izpildāmu faktiski notiek automātiski (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Aktiva Finants*, C-433/18, EU:C:2019:1074, 23. punkts).

30 Tādējādi dalībvalstī pieņemtus nolēmumus saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 33. panta 1. punktu bez kādas īpašas procedūras atzīst pārējās dalībvalstīs, un atbilstoši šīs pašas regulas 38. panta 1. punktam tos izpilda citā dalībvalstī tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma nolēmums ir pasludināts par izpildāmu šajā citā dalībvalstī.

31 Šajā regulā paredzētās nolēmuma atzīšanas vai izpildes pārsūdzēšanas sistēmas mērķis, kā izriet no tās 16.–18. apsvēruma, ir līdzsvarot, pirmkārt, savstarpējo uzticēšanos tiesvedībai Savienībā, kas pamato to, ka nolēmumi, kuri pieņemti vienā dalībvalstī, citā dalībvalstī principā tiek atzīti un pasludināti par izpildāmiem automātiski, un, otrkārt, tiesību uz aizstāvību ievērošanu, kas paredz, ka atbildētājam vajadzētu būt iespējai pret izpildāmības pasludināšanas lēmumu iesniegt pārsūdzību, ko izskata saskaņā ar kārtību strīdus gadījumos, ja viņš uzskata, ka pastāv kāds no izpildes atteikuma pamatiem (spriedumi, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 73. punkts, un 2016. gada 7. jūlijs, *Lebek*, C-70/15, EU:C:2016:524, 36. punkts).

32 Attiecībā uz pēdējo minēto aspektu Regulas Nr. 44/2001 45. panta 1. punktā iespēja atteikties pasludināt nolēmuma izpildāmību vai atcelt to ir ierobežota ar kādu no šīs regulas 34. un 35. pantā noteiktajiem iemesliem.

33 Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā ir paredzēts, ka nolēmumu neatzīst, ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā prasa atzīšanu.

34 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Regulas Nr. 44/2001 34. pants ir jāinterpretē šauri, jo tas ir šķērslis viena no minētās regulas pamatmērķiem sasniegšanai. Tādējādi tas ir pieļaujams tikai izņēmuma gadījumos (spriedumi, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 55. punkts, un 2022. gada 20. jūnijs, *London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association*, C-700/20, EU:C:2022:488, 77. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

35 It īpaši attiecībā uz 34. panta 1. punktu, lai gan dalībvalstis, pamatojoties uz šajā punktā ietverto atrunu, principā ir tiesīgas atbilstoši savām valsts tiesībām un praksei brīvi noteikt sabiedriskās kārtības prasības, minētā jēdziena robežas tomēr ir šīs regulas interpretācijas jautājums. Tādējādi, lai arī Tiesai nav jādefinē dalībvalsts sabiedriskās kārtības jēdziena saturs, tomēr tai ir jāpārbauda robežas, kādās dalībvalsts tiesa drīkst atsaukties uz minēto jēdzienu, lai atteiktos atzīt citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 56. un 57. punkts, kā arī 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 42. punkts).

36 Šajā ziņā jāatgādina, ka, neatļaujot ārvalstīs pieņemtu nolēmumu pārskatīšanu pēc būtības, Regulas Nr. 44/2001 36. pantā un 45. panta 2. punktā tās dalībvalsts tiesai, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, ir aizliegts atteikties atzīt vai izpildīt šo nolēmumu vienīgi tādēļ, ka pastāv atšķirība starp nolēmuma izcelsmes dalībvalsts tiesas piemēroto tiesību normu un tiesību normu, kuru būtu piemērojusi tās dalībvalsts tiesa, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, ja tā būtu izskatījusi minēto lietu. Tāpat dalībvalsts, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, tiesa nedrīkst pārbaudīt, vai izcelsmes dalībvalsts tiesa ir pareizi izvērtējusi lietas juridiskos un faktiskos apstākļus (spriedumi, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 58. punkts, un 2016. gada 25. maijs, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, 41. punkts).

37 Līdz ar to atsaukšanās uz Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā paredzēto sabiedriskās kārtības klauzulu ir pieļaujama tikai tad, ja citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana vai izpilde būtu nepieļaujamā pretrunā dalībvalsts, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, tiesību sistēmai, jo tādējādi tiktu aizskarts kāds no pamatprincipiem. Lai ievērotu aizliegumu pēc būtības pārskatīt ārvalstīs pieņemtu nolēmumu, šādam aizskārumam jābūt acīmredzamam tādas tiesību normas pārkāpumam, kas tiek uzskatīta par būtisku tās dalībvalsts tiesību sistēmā, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, vai arī tādu tiesību pārkāpumam, kuras šajā tiesību sistēmā ir atzītas par pamattiesībām (spriedumi, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 59. punkts, un 2016. gada 25. maijs, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, 42. punkts).

38 Tādējādi tās dalībvalsts tiesa, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, lai neapdraudētu Regulas Nr. 44/2001 mērķi, nedrīkst atteikties atzīt un izpildīt citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu tikai tādēļ, ka tā uzskata, ka šajā nolēmumā valsts vai Savienības tiesības ir tikušas nepareizi piemērotas. Gluži pretēji – jāuzskata, ka šādos gadījumos katrā dalībvalstī izveidotā tiesību aizsardzības līdzekļu sistēma, kuru papildina LESD 267. pantā paredzētais prejudiciāla nolēmuma tiesvedības mehānisms, sniedz attiecīgajām personām pietiekamas garantijas. Sabiedriskās kārtības klauzula ir piemērojama tikai tādos gadījumos, kad minētās tiesību kļūdas dēļ nolēmuma atzīšana vai izpilde dalībvalstī, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, ir uzskatāma par acīmredzamu tādas tiesību normas pārkāpumu, kas ir būtiska minētās dalībvalsts tiesību sistēmā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 60. punkts).

39 Apstāklis, ka attiecīgais acīmredzamais pārkāpums attiecas uz Savienības tiesību normu, nevis uz dalībvalsts, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, valsts tiesību normu, nemaina nosacījumus, ar kādiem var atsaukties uz sabiedriskās kārtības klauzulu Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkta izpratnē, neatkarīgi no tā, vai runa ir par materiālo vai procesuālo tiesību normu. Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesai ar tādu pašu efektivitāti jānodrošina valsts tiesību sistēmā paredzēto un Savienības tiesību sistēmā piešķirto tiesību aizsardzība. Tātad uz šo sabiedriskās kārtības klauzulu tāpat ir iespējams atsaukties tad, ja ar attiecīgā nolēmuma atzīšanu vai izpildi dalībvalstī, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, tiktu acīmredzami pārkāpta būtiska tiesību norma Savienības tiesību sistēmā vai tiktu pārkāptas tiesības, kas atzītas par pamattiesībām šajā tiesību sistēmā un tātad arī minētās dalībvalsts tiesību sistēmā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 48. punkts, un 2023. gada 7. septembris, *Charles Taylor Adjusting*, C-590/21, EU:C:2023:633, 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

40 Tiesa jau ir nospriedusi, ka tas tā it īpaši ir attiecībā uz pamattiesībām, kuras atzītas Savienības līmenī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 28. marts, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, 38. punkts).

41 Tā kā Regulas Nr. 44/2001 piemērošana, ko veic valsts tiesa, ir Savienības tiesību īstenošana Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, šai tiesai jāievēro prasības, kas izriet no Hartā nostiprinātajām pamattiesībām, it īpaši tad, ja tai ir iesniegta pārsūdzība saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 43. vai 44. pantu, lai pārbaudītu, vai pastāv izpildes atteikuma pamats (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 25. maijs, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, 44. punkts, un 2020. gada 7. maijs, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, 55. punkts).

42 To ievērojot, jāatgādina, ka savstarpējas uzticēšanās starp dalībvalstīm principam Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tas ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām. Tomēr ar šo principu, it īpaši attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, katrai no šīm valstīm ir noteikts pienākums uzskatīt, izņemot ārkārtas apstākļus, ka visas pārējās dalībvalstis ievēro Savienības tiesības, it īpaši šajās tiesībās atzītās pamattiesības (Atzinums 2/13 (Savienības pievienošanās ECPAK), 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 191. punkts).

43 Tādējādi dalībvalstīm, tām īstenojot Savienības tiesības, saskaņā ar šīm pašām tiesībām var tikt prasīts prezumēt, ka pārējās dalībvalstis ievēro pamattiesības, un tas nozīmē, ka tās nevar ne tikai kādai citai dalībvalstij pieprasīt ievērot valstī noteikto pamattiesību aizsardzības līmeni, kas ir augstāks par Savienības tiesībās nodrošināto līmeni, bet arī, izņemot ārkārtas gadījumus, pārbaudīt, vai šī cita dalībvalsts konkrētā gadījumā patiešām ir ievērojusi Savienībā garantētās pamattiesības (Atzinums 2/13 (Savienības pievienošanās ECPAK), 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 192. punkts).

44 Līdz ar to tikai gadījumā, ja nolēmuma izpilde dalībvalstī, kurā izpilde prasīta, izraisītu acīmredzamu Hartā nostiprināto pamattiesību pārkāpumu, šīs dalībvalsts tiesai, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 189. punktā, saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktu un 45. pantu ir pienākums atteikties izpildīt šo nolēmumu vai, attiecīgā gadījumā, atcelt tā pasludināšanu par izpildāmu.

### *Par Hartas 11. pantu*

45 Saskaņā ar Hartas 11. panta 1. punktu ikvienai personai ir tiesības uz vārda brīvību, un šīs tiesības ietver uzskatu brīvību un brīvību saņemt un izplatīt informāciju vai idejas bez valsts iestāžu iejaukšanās un neatkarīgi no valstu robežām.

46 Žurnālistu un/vai preses izdevēju un struktūru gadījumā saistībā ar raksta publicēšanu presē vārda un informācijas brīvība ir īpaši aizsargāta Hartas 11. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru ir jāievēro plašsaziņas līdzekļu brīvība un plurālisms.

47 Tiesības un brīvības, kas nostiprinātas Hartas 11. pantā, nav absolūtas prerogatīvas, bet gan jāaplūko saistībā ar to funkciju sabiedrībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c., C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 120. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

48 Proti, kā izriet no Hartas 52. panta 1. punkta, tā pieļauj, ka šādām tiesībām un brīvībām var noteikt izmantošanas ierobežojumus, ja šādi ierobežojumi ir paredzēti tiesību aktos, tajos tiek respektēta šo tiesību būtība un, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

49 Šajā ziņā jāatgādina, ka Hartas 11. pants veido vienu no demokrātiskas un plurālistiskas sabiedrības būtiskajiem pamatiem, kas ir starp tām vērtībām, uz kurām pamatojoties saskaņā ar LES 2. pantu ir dibināta Savienība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 21. decembris, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., C-203/15 un C-698/15, EU:C:2016:970, 93. punkts, kā arī 2020. gada 23. aprīlis, *Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI*, C-507/18, EU:C:2020:289, 48. punkts). Tātad iejaukšanās tiesībās un brīvībās, kuras garantētas minētajā 11. pantā, šādā kontekstā jāierobežo līdz absolūti nepieciešamajam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 41. punkts).

50 Tā tas it īpaši ir attiecībā uz iejaukšanos, kas skar žurnālistus, kā arī preses izdevējus un struktūras, ņemot vērā preses nozīmi demokrātiskā sabiedrībā un tiesiskā valstī (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 1. decembris, *Painer*, C-145/10, EU:C:2011:798, 113. punkts, un 2019. gada 29. jūlijs, *Spiegel Online*, C-516/17, EU:C:2019:625, 72. punkts).

51 Turklāt saskaņā ar Hartas 52. panta 3. punktu tajā ietvertajām tiesībām ir tāda pati nozīme un apjoms kā atbilstošajām tiesībām, ko garantē ECPAK, taču tas neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, K.B. un F.S. (Jautājuma izskatīšana pēc savas ierosmes krimināllietā), C-660/21, EU:C:2023:498, 41. punkts).

52 Interpretējot Hartas 11. pantu, Tiesai tātad kā minimālais aizsardzības līmenis ir jāņem vērā atbilstošās tiesības, kas garantētas ECPAK 10. pantā, kā tās interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2022. gada 15. marts, *Autorité des marchés financiers*, C-302/20, EU:C:2022:190, 67. punkts, un 2023. gada 12. janvāris, *Migracijos departamentas* (Uz politiskiem uzskatiem balstīti vajāšanas iemesli), C-280/21, EU:C:2023:13, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53 No Eiropas Cilvēktiesību tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka izņēmumi, kuri attiecināmi uz vārda brīvību, jāinterpretē šauri un ka ECPAK 10. panta 2. punktā praktiski nav paredzēta iespēja ierobežot vārda brīvību politiskās runas vai vispārējo interešu jautājumu gadījumos (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2004. gada 17. decembris, *Pedersen* un *Baadsgaard* pret Dāniju, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, 71. punkts; ECT spriedumu, 2015. gada 23. aprīlis, *Morice* pret Franciju, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, 124. un 125. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2017. gada 17. janvāris, *Tavares de Almeida Fernandes* un *Almeida Fernandes* pret Portugāli, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, 55. punkts).

54 Vispārējo interešu jautājumi ir tādi, kuros sabiedrība var būt leģitīmi ieinteresēta, tie piesaista tās uzmanību vai tie skar to būtiskā ziņā īpaši tādēļ, ka tie attiecas uz pilsoņu labklājību vai sabiedrības dzīvi. Minētajā kategorijā ietilpst jautājumi par profesionālo sportu (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2007. gada 22. februāris, *Nikowitz* un *Verlagsgruppe News GmbH* pret Austriju, CE:ECHR:2007:0222JUD000526603, 25. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2017. gada 27. jūnijs, *Satakunnan Markkinapörssi Oy* un *Satamedia Oy* pret Somiju, CE:ECHR:2017:0627JUD000093113, 171. punkts) un līdz ar to jautājumi par dopingu profesionālajā sportā.

55 Šajā kontekstā Eiropas Cilvēktiesību tiesa uzsver fundamentālo lomu, kāda presei ir demokrātiskā sabiedrībā, un līdz ar to garantijām, kuras tai jāpiešķir, ir īpaša nozīme. Lai gan prese nedrīkst pārkāpt noteiktas robežas, it īpaši attiecībā uz citu personu reputācijas vai tiesību aizsardzību, tai tomēr, ievērojot savus pienākumus un atbildību, jāizplata informācija un idejas par visiem vispārējo interešu jautājumiem. Pretējā gadījumā prese nevarētu pildīt tās neaizstājamo sabiedrības "*watchdog*" [sargsuņa] lomu. Tādējādi liela nozīme jāpiešķir demokrātiskās sabiedrības interesei nodrošināt un saglabāt preses brīvību tad, ja jānosaka, kā prasīts ECPAK 10. panta 2. punktā, vai attiecīgā iejaukšanās ir samērīga ar sasniedzamo leģitīmo mērķi (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 1994. gada 23. septembris, *Jersild* pret Dāniju, CE:ECHR:1994:0923JUD001589089, 31. punkts, ECT spriedumu, 1999. gada 21. janvāris, *Fressoz* un *Roire* pret Franciju, CE:ECHR:1999:0121JUD002918395, 45. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Delfi AS* pret Igauniju, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, 132. punkts).

56 Šie principi attiecas ne tikai uz žurnālistiem, bet arī uz preses izdevējiem, kuri pilnībā piedalās vārda brīvības īstenošanā un kuriem ir kopīgi pienākumi un atbildība, kas minēti ECPAK 10. panta 2. punktā (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2009. gada 15. janvāris, *Orban* un citi pret Franciju, CE:ECHR:2009:0115JUD002098505, 47. punkts).

57 Lai gan personām, kuras skāruši apmelojoši izteikumi vai cita veida nelikumīgs saturs, ir jābūt iespējai celt prasību par atbildību, ko var uzskatīt par efektīvu tiesību aizsardzību pret viņu reputācijas aizskārumiem, jebkuram nolēmumam, ar kuru tiek piešķirta zaudējumu atlīdzība par reputācijas aizskārumu, jāpiemīt saprātīgam samērīgumam starp piešķirto summu un attiecīgo aizskārumu (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2005. gada 15. februāris, *Steel* un *Morris* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, 96. punkts; ECT spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Delfi AS* pret Igauniju, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, 110. un 131. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2017. gada 17. janvāris, *Tavares de Almeida Fernandes* un *Almeida Fernandes* pret Portugāli, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, 77. punkts).

58 Šajā ziņā soda piespriešana par labu juridiskai personai jānošķir no soda piespriešanas par labu fiziskai personai, jo fiziskas personas reputācijas aizskārums var ietekmēt šīs pēdējās minētās cieņu, savukārt juridiskas personas reputācijai šāda morālā dimensija nepiemīt (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2005. gada 15. februāris, *Steel* un *Morris* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, 94. punkts; ECT spriedumu, 2011. gada 19. jūlijs, UJ pret Ungāriju, CE:ECHR:2011:0719JUD002395410, 22. punkts, un ECT spriedumu, 2022. gada 11. janvāris, *Freitas Rangel* pret Portugāli, CE:ECHR:2022:0111JUD007887313, 48., 53. un 58. punkts).

59 To ievērojot, jāatgādina, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa veic iejaukšanās samērīguma vērtējumu, pamatojoties uz vieniem un tiem pašiem kritērijiem gan attiecībā uz juridisku personu, gan indivīdu (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2017. gada 5. decembris, *Frisk* un *Jensen* pret Dāniju, CE:ECHR:2017:1205JUD001965712, 55. punkts).

60 Attiecībā uz soda samērīgumu jebkurš nepamatots vārda brīvības ierobežojums ietver risku, ka nākotnē tiks traucēta vai paralizēta līdzīgu jautājumu atspoguļošana medijos. Svarīgs ir pats notiesāšanas fakts, pat ja tai ir tikai civiltiesisks raksturs un piespriestais sods ir nebūtisks (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2015. gada 10. novembris, *Couderc* un *Hachette Filipacchi associés* pret Franciju, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, 151. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2016. gada 25. februāris, *Société de conception de presse et d'édition* pret Franciju, CE:ECHR:2016:0225JUD000468311, 49. punkts).

61 It īpaši saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru ir jāizrāda vislielākā piesardzība, ja veiktie pasākumi vai piemērotie sodi var atturēt presi no piedalīšanās diskusijā par jautājumiem, kas skar vispārējās likumīgās intereses, un tādējādi var radīt preventīvu iedarbību attiecībā uz preses brīvības izmantošanu saistībā ar šādiem jautājumiem (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 1999. gada 20. maijs, *Bladet Tromsø* un *Stensaas* pret Norvēģiju, CE:ECHR:1999:0520JUD002198093, 64. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2004. gada 17. decembris, *Cumpănă* un *Mazăre* pret Rumāniju, CE:ECHR:2004:1217JUD 003334896, 111. punkts).

62 Šajā ziņā jāuzskata, ka neparedzama vai augsta apmēra zaudējumu atlīdzības summai salīdzināmās lietās par neslavas celšanu var būt preventīva iedarbība attiecībā uz preses brīvības izmantošanu (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2010. gada 7. decembris, *Público – Comunicação Social, S.A*. un citi pret Portugāli, CE:ECHR:2010:1207JUD003932407, 55. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Independent Newspapers (Ireland) Limited* pret Īriju, CE:ECHR:2017:0615JUD002819915, 84. un 85. punkts).

63 Turklāt, ņemot vērā preses fundamentālo lomu demokrātiskā sabiedrībā un garantijas, kurām jābūt tās rīcībā saskaņā ar judikatūru, kas atgādināta šī sprieduma 55. punktā, parasti tas tā ir gadījumā, kad, piespriežot sodu, cietušajai personai tiek piešķirta atlīdzība, kas pārsniedz faktiski nodarīto mantisko vai morālo kaitējumu.

64 Šāda preventīva iedarbība var izrietēt pat no relatīvi nelielu summu piespriešanas, ņemot vērā standartus, kas tiek piemēroti salīdzināmās lietās par neslavas celšanu. Principā tas tā ir gadījumā, ja piešķirtās summas izrādās būtiskas salīdzinājumā ar līdzekļiem, kuri ir notiesātās personas rīcībā (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2005. gada 15. februāris, *Steel* un *Morris* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2005:0215JUD 006841601, 96. punkts), neatkarīgi no tā, vai runa ir par žurnālistu vai preses izdevēju.

65 Turklāt, lai izvērtētu piešķirtās zaudējumu atlīdzības samērīgumu, jāņem vērā arī citi piemērotie sodi, piemēram, atspēkojuma publicēšana, labojums vai arī formāla atvainošanās, kā arī tiesu izdevumi, kas radušies notiesātajai personai (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2012. gada 11. decembris, *Ileana Constantinescu* pret Rumāniju, CE:ECHR:2012:1211JUD003256304, 49. punkts; ECT spriedumu, 2015. gada 10. novembris, *Couderc* un *Hachette Filipacchi associés* pret Franciju, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, 152. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2017. gada 27. jūnijs, *Ghiulfer Predescu* pret Rumāniju, CE:ECHR:2017:0627JUD002975109, 61. punkts).

***Par Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkta un 45. panta kopīgu interpretāciju kopsakarā ar Hartas 11. pantu***

66 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktu un 45. pantu jāatsakās izpildīt spriedumu, ar kuru laikraksta izdevējai sabiedrībai, kā arī vienam no tās žurnālistiem piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību morālā kaitējuma atlīdzināšanai, kas sporta klubam un vienam no tā mediķu komandas locekļiem nodarīts reputācijas aizskāruma dēļ ar informācijas, kas uz tiem attiecas, publicēšanu minētajā laikrakstā, ja šī izpilde izraisītu acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprināto tiesību un brīvību pārkāpumu.

67 Proti, šāds acīmredzams Hartas 11. panta pārkāpums ietilpst dalībvalsts, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, sabiedriskajā kārtībā un tādējādi ir izpildes atteikuma pamats, kas paredzēts Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar tās 45. pantu.

68 Iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus lietas apstākļus, kuru vidū ir ne tikai notiesāto personu resursi, bet arī viņu izdarītā pārkāpuma smagums un kaitējuma apmērs, kādi tie konstatēti pamatlietā aplūkojamajos nolēmumos, jāizvērtē, vai šo nolēmumu izpilde, ņemot vērā šī sprieduma 53.–64. punktā izklāstītos kritērijus, izraisītu acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprināto tiesību un brīvību pārkāpumu.

69 Šajā ziņā šai tiesai jāpārbauda, vai minētajos nolēmumos piešķirtās zaudējumu atlīdzības ir acīmredzami nesamērīgas salīdzinājumā ar attiecīgo reputācijas aizskārumu un tādējādi tām dalībvalstī, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, var būt preventīva iedarbība attiecībā uz līdzīgu jautājumu atspoguļošanu medijos nākotnē vai, vispārīgāk, uz Hartas 11. pantā nostiprinātās preses brīvības izmantošanu.

70 Šādā kontekstā jāprecizē, ka, lai gan iesniedzējtiesa var ņemt vērā summas, kas tiek piešķirtas dalībvalstī, kurā atzīšana vai izpilde prasīta, par salīdzināmu aizskārumu, ar iespējamo atšķirību starp šīm summām un minētajos nolēmumos piespriesto zaudējumu atlīdzību apmēru pašu par sevi nepietiek, lai automātiski, neveicot turpmākās pārbaudes, uzskatītu, ka šīs zaudējumu atlīdzības ir acīmredzami nesamērīgas salīdzinājumā ar attiecīgo reputācijas aizskārumu.

71 Turklāt, tā kā pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, mērķis ir tikai identificēt acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprināto tiesību un brīvību aizskārumu, šī pārbaude nevar ietvert izcelsmes dalībvalsts tiesu izdarīto vērtējumu pēc būtības kontroli, jo šāda kontrole ir pārskatīšana pēc būtības, kas skaidri aizliegta ar Regulas Nr. 44/2001 36. pantu un 45. panta 2. punktu. Tādējādi šajā gadījumā iesniedzējtiesa nevar konkrēti pārbaudīt, vai EE un *Société Éditrice du Monde*, publicējot pamatlietā aplūkojamo rakstu, ir rīkojušās, ievērojot savus pienākumus un atbildību, vai arī apšaubīt *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2014. gada 24. februāra spriedumā izdarītos secinājumus attiecībā uz EE vai *Société Éditrice du Monde* pārkāpuma smagumu vai tā kaitējuma apmēru, kas nodarīts *Real Madrid* un AE.

72 Ņemot vērā iesniedzējtiesas jautājumus, vēl jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 58. un 63. punkta, ka nevar izslēgt, ka šai tiesai, ņemot vērā visus lietas apstākļus, nāksies konstatēt acīmredzamu preses brīvības pārkāpumu, kas izriet no pamatlietā aplūkojamo nolēmumu izpildes, saistībā tikai ar vienu no abiem prasītājiem vai vienu no abiem atbildētājiem, uz kuriem attiecas šie nolēmumi.

73 Gadījumā, ja tā konstatētu acīmredzama preses brīvības pārkāpuma esamību, atteikums izpildīt minētos nolēmumus šai tiesai būtu jāattiecina tikai uz piešķirto zaudējumu atlīdzību acīmredzami nesamērīgo daļu dalībvalstī, kurā izpilde prasīta.

74 No visa iepriekš minētā izriet, ka uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkts un 45. pants, lasot tos kopsakarā ar Hartas 11. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka ir jāatsakās izpildīt spriedumu, ar kuru laikraksta izdevējai sabiedrībai un kādam no tās žurnālistiem piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību morālā kaitējuma atlīdzināšanai, kas sporta klubam un kādam no tā mediķu komandas locekļiem nodarīts reputācijas aizskāruma dēļ ar informāciju, kas uz tiem attiecas un kas publicēta šajā laikrakstā, ja šī izpilde izraisītu acīmredzamu Hartas 11. pantā nostiprinātās preses brīvības pārkāpumu un tādējādi dalībvalsts, kurā izpilde prasīta, sabiedriskās kārtības aizskārumu.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

75 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

**Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 34. panta 1. punkts un 45. pants, lasot tos kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantu,**

**jāinterpretē tādējādi, ka**

**ir jāatsakās izpildīt spriedumu, ar kuru laikraksta izdevējai sabiedrībai un kādam no tās žurnālistiem piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību morālā kaitējuma atlīdzināšanai, kas sporta klubam un kādam no tā mediķu komandas locekļiem nodarīts reputācijas aizskāruma dēļ ar informāciju, kas uz tiem attiecas un kas publicēta šajā laikrakstā, ja šī izpilde izraisītu acīmredzamu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantā nostiprinātās preses brīvības pārkāpumu un tādējādi dalībvalsts, kurā izpilde prasīta, sabiedriskās kārtības aizskārumu.**

[Paraksti]